

Novine u jurisprudenciji Suda Bosne i Hercegovine

Pripremila: Emira Hodžić, Sud Bosne i Hercegovine

Uvod

Za ovaj broj časopisa *Pravna hronika* izabrane su odluke iz četiri predmeta krivičnog referata i jedna odluka upravnog referata Suda Bosne i Hercegovine.

Pregled presuda upravnog referata Suda Bosne i Hercegovine koje se odnose na konkurencijsko pravo pokazuje čestu primjenu sudske prakse Evropskog suda pravde, što predstavlja značajan korak u cilju jačanja vladavine prava.

Kada su u pitanju predmeti iz krivične nadležnosti Suda Bosne i Hercegovine, velika pažnja posvećena je pitanju načina i obima primjene odredbi Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine koje je Ustavni sud Bosne i Hercegovine Odlukom broj U - 5/16 u junu 2017. godine oglasio neustavnim. Uslijed izostanka pravovremenog usvajanja izmjena zakona od strane nadležnih organa, Sud je primjenjivao zakon u duhu obrazloženja pomenute odluke Ustavnog suda BiH i standarda EKLJP-a. Ovo se pitanje posebno problematiziralo u postupcima izdavanja naredbi za provođenje posebnih istražnih radnji. S tim u vezi, krivično odjeljenje Suda BiH je izradilo i usvojilo zaključke u cilju ujednačene primjene spornih odredbi do usvajanja izmjena zakona. Izmjene zakona o krivičnom postupku usvojene su i stupile su na snagu 29.09.2018. godine, nakon više od godinu dana od stupanja na snagu odluke Ustavnog suda BiH.

Imajući u vidu da se u časopisu *Pravna hronika* obrađuju odluke iz pravosnažnih predmeta, to će se nakon pravosnažnosti predmeta u nekom od narednih brojeva časopisa ovo pitanje dodatno obraditi.

Predmet broj: S1 1 K 020380 18 Krž 2 – Prihvatanje dokaznih prijedloga (član 6 EKLJP-a)

Činjenični opis

Optužnicom Tužilaštva BiH optuženi se teretio da je počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 stav 1 tačke a), e), f), g) i i) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi s članovima 29 i 180 stav 1 i 2 istog zakona, te krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173 stav 1 tačka f), u vezi s članovima 29 i 180 stav 1 istog zakona.

Odluka

Prvostepenom presudom optuženi je oglašen krivim da je postupajući suprotno članu 3 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, u radnjama opisanim u tački I izreke, počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 KZ SFRJ-a, u vezi s članom 22 istog zakona, te mu je Sud izrekao kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina. Istom presudom, optuženi je oslobođen od optužbe da je radnjama opisanim u tački II izreke počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 stav 1 tačka i) i a) KZ BiH, u vezi člana 29 i člana 180 stav 1 i 2 istog zakona, krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 stav 1 tačke e) i f), u vezi s članom 180 stav 1 KZ BiH i krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173 stav 1 tačka f) u vezi s članovima 29 i 180 stav 1 istog zakona. Oštećeni

su sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak. Odlučujući po izjavljenoj žalbi, Apelaciono vijeće Suda BiH je djelomično uvažilo žalbu branioca optuženog, te je prvostepena presuda preinačena na način da se optuženi oslobađa od optužbe da je počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 stav 1 tačke e) KZ BiH, u vezi s članom 180 stav 1 istog zakona, po jednoj tački optužnice, dok je u preostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmjenjena.

Odbrana je u žalbenom postupku prigovarala na odluku pretresnog vijeća kojom su odbijeni dokazni prijedlozi odbrane. Pretresno vijeće je, u toku glavnog pretresa, odbilo prijedloge odbrane za vještačenje zdravstvenog stanja i procesne sposobnosti svjedoka za ponovno saslušanje dva svjedoka tužilaštva kojima su dodijeljene mjere zaštite kao svjedoke odbrane, čitanje iskaza iz istrage i povrat u prijašnje stanje nakon dokaznog postupka. U ovom predmetu zauzeto je stanovište da sud ne mora da prihvati sve predložene dokaze, ali mora navesti razloge odbijanja. Primjenjujući standarde iz Konvencije apelaciono vijeće je potvrdilo stav pretresnog vijeća u konkretnom slučaju, imajući u vidu da prvostepena presuda sadrži dovoljne i prihvatljive razloge zbog kojih je sud odbio dokazni prijedlog odbrane. Pretresno vijeće je u prvostepenoj presudi u vezi svakog pojedinačnog prijedloga koje je odbilo dalo obrazloženje (str. 14-16 prvostepene presude).

Apelaciono vijeće se prilikom donošenja odluke vodilo stavom iznesenim u odluci ESLJP-a *Perna protiv Italije* (stav 31, fusnota 3 drugostepene odluke). Sud je razmatrao i stav ESLJP-a iznesen u predmetu *Barbera, Messegur i Jabarado protiv Španije* (fusnota 4 drugostepene odluke). Sa stanovišta Konvencije, ni ESLJP niti Konvencija ne garantuju da će se svi dokazni prijedlozi prihvatiti budući da sudovi trebaju ocijeniti prijedloge koji su im izneseni i značaj dokaza na koje se optuženi želi pozvati. Sud se vodio i praksom Ustavnog suda BiH izraženom u predmetu broj AP 2126/16 od 23.04.2018. godine. Prema standardima člana 6 stav 3 Konvencije, sud je samo u obavezi navesti razloge zbog kojih je odlučio da ne provede predložene dokaze koje je optuženi izričito zahtijevao (stav 32 drugostepene odluke).

Predmet broj: S1 2 K 022942 18 Kž – Ispitivanje zakonitosti naredbe za provođenje posebnih istražnih radnji (članovi 6 i 8 EKLJP-a)

Činjenični opis

Optužnicom Tužilaštva BiH optuženi su se teretili da su počinili krivično djelo Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stavovi 1 i 3 Krivičnog Zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi s članovima 29 i 54 KZ BiH.

Odluka

Prvostepenom presudom (S1 1 K 020380 16 Kri od 15.01.2018. godine) optuženi su oglašeni krivim da su radnjama opisanim u tački I izreke počinili krivično djelo Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stav 3, u vezi sa stavom 1 KZ BiH, sve u vezi s članom 29 KZ BiH, te im je Sud izrekao kazne zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, odnosno 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci. Istom presudom, optuženi su oslobođeni od optužbe da su radnjama opisanim u tački II izreke počinili krivično djelo Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stav 1 KZ BiH, u vezi s članovima 29 i 54 KZ BiH. Na osnovu člana 69 stav 1 tačka d) KZ BiH, a u vezi s članom 74 stavovi 1 i 2 KZ BiH, prema optuženom je izrečena mjera sigurnosti oduzimanja predmeta, dok je na osnovu članova 110 i 110a) KZ BiH od optuženog oduzeta imovinska korist pribavljena izvršenjem krivičnog djela. Odlučujući po izjavljenim žalbama na prvostepenu presudu, Apelaciono vijeće Suda BiH je odbilo kao neosnovane žalbu Tužilaštva BiH i branioca optuženih, te potvrdilo prvostepenu presudu.

Apelaciono vijeće je u ovom predmetu potvrdilo prvostepenu presudu pretresnog vijeća kojom je oglasilo nezakonitim naredbe za provođenje posebnih istražnih radnji. Nasuprot stavu pretresnog vijeća, Tužilaštvo BiH je u žalbi na prvostepenu presudu iznijelo stav da je prvostepeni sud pogrešnim tumačenjem odredbi članova 10, 116 stav 1, 118 i 122 Zakona o krivičnom postupku BiH kao i člana 8 EKLJP-a, te pogrešnim tumačenjem odluke *Dragojević protiv Hrvatske* izveo pogrešan zaključak o nezakonitosti naredbi sudije za prethodni postupak. Tužilaštvo je zastupalo tezu da ne može biti povrijeđeno pravo na privatnost imajući u vidu da je miješanje u konkretnom slučaju bilo neophodno zbog specifičnosti predmeta u pogledu prirode krivičnog djela, velikog broja saizvršilaca, pri čemu je oduzet veliki broj mobilnih aparata kao i uređaja za ometanje signala. U žalbi se ukazivalo i na činjenicu da su prijedlozi tužilaštva za izdavanje naredbi obrazloženi i da su sadržavali priloge, a da je Sud na osnovu toga utvrdio da postoje uslovi za izdavanje naredbi. Suprotno navodi ma tužilaštva, apelaciono vijeće je, kao i prvostepeno vijeće, ocijenilo neosnovanim navode tužilaštva obzirom da je utvrđeno da predmetne naredbe nisu sastavljene u skladu s odredbama Zakona o krivičnom postupku koje propisuju sadržaj naredbi za provođenje posebnih istražnih radnji. Iako su sporne naredbe sadržavale obrazloženje u pogledu postojanja osnova sumnje, iste nisu ispunjavale ostale uslove propisane članom 116 stav 1 ZKP BiH, a to je da se dokazi nisu mogli pribaviti na drugi način ili da bi njihovo pribavljanje bilo povezano s nesrazmjernim teškoćama. Sud je utvrdio da iste također nisu sadržavale obrazloženje u pogledu neophodnosti ove mjere. Apelaciono vijeće je svoj stav temeljilo na odluci ESLJP-a *Dragojević protiv Hrvatske* u kojoj je utvrđena povreda Konvencije iz razloga što naredba za provođenje posebnih istražnih radnji nije sadržavala elemente koji su bili propisani odredbama Zakona o krivičnom postupku Republike Hrvatske. Naredba je zaseban akt koji sadrži svoje neophodne elemente propisane zakonom, te obrazloženi prijedlog tužilaštva ne može konvalidirati naredbu.

Imajući u vidu sve navedeno, apelaciono vijeće je zaključilo da je pretresno vijeće pravilno primijenilo standarde zauzete u odluci *Dragojević*, te donijelo pravilnu odluku o neprihvatanju dokaza koji su pribavljeni posebnim istražnim radnjama na temelju predmetnih naredbi, ističući sljedeće: „...jer bi na taj način, prema kriterijima i standardima ESLJP-a, direktno povrijedilo prava optuženih lica zagarantovana članom 8 EKLJP-a čiji je naglasak na zakonitosti i proceduralnim aspektima kako bi se spriječila samovolja ili zloupotrebe“ (Drugostepena presuda broj S1 1 K 020380 18 Krž 2 stav 26).

Predmet broj: S1 2 K 017901 17 Kžk – Iskaz svjedoka koji je zaključio sporazum o priznanju krivnje

Činjenični opis

Optužnicom Tužilaštva BiH optuženi su se teretili da su počinio krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250 stav 2 KZ BiH, u vezi s krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stav 1 KZ BiH, sve u vezi s članom 54 KZ BiH.

Odluka

Prvostepenom presudom optuženi su oglašeni krivim da su radnjama opisanim u izreci počinili krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250 stav 2 KZ BiH, u vezi s krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stav 1 KZ BiH, sve u vezi s članom 54 KZ BiH, te im je Sud izrekao kazne zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina, odnosno 5 (pet) godina. Istom presudom, na osnovu člana 74 KZ BiH, optuženima je izrečena mjera sigurnosti oduzimanja predmeta. Odlučujući po izjavljenim žalbama na prvostepenu presudu, vijeće Apelacionog odjeljenja je uvažilo žalbe branioca optuženih, te navedenu prvostepenu presudu ukinulo i odredilo održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda BiH, obzirom na utvrđenu povredu iz člana 297 stav 1 tačka i)

ZKP BiH. Drugostepenom presudom optuženi su oglašeni krivim da su radnjama opisanim u izreci počinili krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250 stav 2 KZ BiH, u vezi s krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195 stav 1 KZ BiH, pa ih je Vijeće primjenom relevantnih zakonskih propisa osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i 6 (šest) mjeseci, odnosno 5 (pet) godina. Istom presudom, na osnovu člana 74 KZ BiH, optuženima je izrečena mjera sigurnosti oduzimanja predmeta.

Apelaciono vijeće je u presudi dalo osvrt na interesantno pitanje vrijednosti iskaza pravosnažno osuđenih lica koja su zaključila sporazum o priznanju krivice sa tužiocem. Sud je u ovom predmetu ukazao da ukoliko lice koje je bilo optuženo u istom predmetu zaključi sporazum o priznanju krivice i svjedoči u odnosu na ostala lica, to samo po sebi ne isključuje mogućnost zasnivanja presude na njegovom iskazu. Iskaz ovog svjedoka se dovodi u vezu s ostalim provedenim dokazima, prema načelu slobodne ocjene dokaza.

Prilikom donošenja odluke Apelaciono vijeće Suda BiH se pozvalo na standarde koje je po ovom pitanju uspostavio Ustavni sud BiH. Ustavni sud je naveo da činjenica sklapanja sporazuma ne umanjuje dokaznu vrijednost tog svjedoka, ali da će postojati kršenje prava na pravično suđenje ukoliko se osuđujuća presuda u najvećoj mjeri zasniva na iskazu takvog svjedoka, a da istovremeno sud ne daje logično i uvjerljivo obrazloženje za ocjenu tog dokaza kao i drugih provedenih dokaza u konkretnom predmetu. Apelaciono vijeće Suda BiH se pozvalo na sljedeće odluke Ustavnog suda BiH: AP-661/04 od 22.04.2005. i AP-1394/07 od 17.02.2009.

Vijeće se pozvalo i na stav ESLJP-a izražen u predmetu *Luca protiv Italije* (27. februar 2001., predstavka br. 33354/96, stav 41) u kojoj se navodi da nije relevantno da li je izjavu dao svjedok ili saoptuženi. ESLJP je, pozivajući se na svoju praksu u drugim predmetima (*Vidal protiv Belgije* od 22. aprila 1992., Serija A br. 235-B, stav 33) pojasnio značenje termina „svjedok“ prema Konvenciji. Sud je u tom slučaju rekao: „...ako izjava može u materijalnom smislu predstavljati osnov za krivičnu osudu, onda, neovisno o tome da li je takvu izjavu dao svjedok u užem smislu riječi, ili suoptuženi, ona predstavlja dokaz optužbe na koji se primjenjuju garancije predviđene članom 6, stavovima 1 i 3d) Konvencije“ (vidi *mutatis mutandis* presudu *Ferrantelli i Santangelo protiv Italije* od 07. augusta 1996., Izvještaji 1996-III, stavovi 51 i 52) (stav 67 drugostepene odluke).

Apelaciono vijeće je u ovom predmetu, dotaklo još jedno važno procesno pitanje kada je u pitanju prihvatanje kao dokaza predmeta koji su pribavljeni oduzimanjem na osnovu naredbe suda. Pred Sudom BiH je u dosta predmeta bilo razmatrano pitanje zakonitosti dokaza u situaciji kada optuženi odnosno osumnjičeni u fazi istrage nije pozvan da prisustvuje otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta, u skladu s članom 71 Zakona o krivičnom postupku BiH. U tom smislu zauzimani su različiti stavovi u vijećima, kao i sudovima u BiH, kako redovnim tako i pred Ustavnim sudom BiH. Odbrana je u tom smislu usmjeravala i svoje žalbene prigovore. Međutim, apelaciono vijeće je u ovom predmetu, vodeći se odlukom ESLJP-a *Lisica protiv Hrvatske* (Odluka od 25.02.2010. godine), prije svega zauzelo stav da je prilikom ispitivanja da li se radi o zakonito pribavljenim dokazima potrebno pristupiti razmatranju pravičnosti postupka u cjelini. Vijeće je, između ostalog, navelo da je pitanje ispitivanja zakonitosti dokaza materija koja je „živa“ i koja se razlikuje od predmeta do predmeta, pri čemu sudska praksa svakodnevno zauzima stavove koji se mijenjaju (stav 33 drugostepene odluke).

Prema stavu Apelacionog vijeća Suda BiH u ovom predmetu, sporni dokazi su pribavljeni na osnovu zakonitih naredbi Suda, a prilikom pretresanja su bili prisutni optuženi koji nisu imali primjedbi na zakonitost postupanja prilikom oduzimanja predmeta, što su potvrdili svojim potpisima na zapisnicima i potvrdama o oduzetim predmetima. Vijeće je istaklo naročito važno postojanje „kontinuite-

ta istovjetnosti oduzetih predmeta“ (stav 3 iste odluke), jer se radilo o identičnom opisu predmeta, kako u zapisniku i potvrdama o oduzetim predmetima tako i u službenim izvještajima o vještačenju dokaznog materijala.

Vijeće je također imalo u vidu i činjenicu da su optuženi i njihovi branioci u toku cijelog postupka imali mogućnost prigovaranja na zakonitost dokaza. Imajući sve navedeno u vidu, apelaciono vijeće je zaključilo da je postupak u cjelini bio pravičan, te da nije došlo do procesnih povreda takve kvalitete koje bi dovele u pitanje poštivanje principa pravičnog suđenja.

Predmet broj: S1 1 K 012625 17 Krž 13 – Identitet optužnice i presude

Činjenični opis

Optužnicom Tužilaštva BiH optuženi su se teretili da su počinili krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 stav 1 tačka h) u vezi s tačkama a), e) i f) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a sve u vezi s članom 29 i članom 180 stav 1 istog zakona.

Odluka

Prvostepenom presudom optuženi su oglašeni krivim da su, postupajući protivno odredbama člana 3 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine i Dopunskog protokola II uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, u radnjama opisanim u tački I izreke počinili krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 KZ SFRJ-a, u vezi s članom 22 KZ SFRJ-a, te im je Sud izrekao kazne zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, odnosno 1 (jedne) godine. Istom presudom, optuženi su oslobođeni od optužbe da su radnjama opisanim u tački II izreke počinili krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 stav 1 tačka h) Progon, u vezi s članom 180 stav 1 i članom 29 istog zakona. Oštećeni su sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak. Odlučujući po izjavljenim žalbama na prvostepenu presudu, Apelaciono vijeće Suda BiH je odbilo kao neosnovane žalbu Tužilaštva BiH i branioca optuženih, te potvrdilo prvostepenu presudu.

Važno pitanje koje je pokrenuto u postupku pred apelacionim vijećem u ovom predmetu jeste da li je u konkretnom slučaju došlo do prekoračenja optužbe. Optužnicom su se optuženi teretili da su počinili krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172 KZ BiH. Pretresno vijeće je prvostepenom presudom izvršilo prekvalifikaciju djela na Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 Krivičnog zakona SFRJ-a.

U žalbenom postupku branilac jednog od optuženih je isticao ovaj prigovor smatrajući da pretresno vijeće krivično djelo Zločini protiv čovječnosti nije moglo prekvalifikovati u krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, obzirom da u činjeničnom opisu optužnice nedostaje međunarodni propis protivno kojeg su optuženi preduzimali radnje za koje se terete. U tom smislu, branilac je isticao da je prvostepeni sud unošenjem blanketnog propisa u izreci presude prekoračio optužbu. Na navedeni način, prema mišljenju branioca, optuženi je doveden u nepovoljniji položaj, obzirom da je, umjesto da bude oslobođen iz razloga što nije dokazano krivično djelo Zločin protiv čovječnosti, prvostepeni sud izmijenio identitet optužbe, te istog oglosio krivim za krivično djelo koje nije bilo predmet optužbe i čiji bitni elementi ne proizlaze iz iste.

Suprotno navodima odbrane, apelaciono vijeće je zauzelo stav da optužba neće biti prekoračena ukoliko je sud izmijenio činjenični opis djela i pravnu kvalifikaciju na način da je opis djela ostao vezan za događaj, odnosno „kada se presuda i dalje kreće u granicama kriminalnog događaja činje-

nično predstavljenog u optužbi, te kada se i dalje daje prikaz slijeda događaja onako kako se zaista po optužnici i desio” (stav 18 drugostepene odluke).

Prema stavu apelacionog vijeća, u konkretnom slučaju radnje koje su počinili optuženi ostale su potpuno identične predmetnoj optužnici. Krivično-pravne radnje su prekvalifikovane, unoseći u izreku presude blanketni propis Ženevskih konvencija u činjenični opis iz optužnice. S tim u vezi, apelaciono vijeće suda je izrazilo stav da unošenje blanketnog propisa u izreku presude ne dovodi do povrede identiteta presude i optužbe, posebno ako se radi o istom zaštitnom objektu.

U konkretnom slučaju nije bilo dokazano postojanje dva opšta elementa koja čine bitno obilježje krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti, ali su van razumne sumnje dokazani svi elementi krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Vijeće je smatralo da se radi o istoj kategoriji lica koja su zaštićena kroz obilježja krivičnog djela oba krivična djela, te da optuženom nije moglo biti nepoznato da je postupanje koje mu se stavljalo na teret zabranjeno međunarodnim humanitarnim i običajnim pravom, kroz bilo koju od pomenute dvije inkriminacije. Naime, i u slučaju ispitivanja postojanja zločina protiv čovječnosti, kao i kod ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, utvrđuje se da li su lica prema kojim je vršen napad imala status civila.

Sud je mišljenja da ovakvo postupanje predstavlja obavezu suda „da se stara o zadovoljenju pravde, kako u pogledu toga da optuženi bude pravično kažnjen, tako i u pogledu ukazivanja da najteža djela ne mogu proći nekažnjeno, te da se bar na neki način pruži satisfakcija žrtvama” (stav 21 drugostepene odluke).

Predmet broj: S1 3 U 022692 16 U – Konkurencijsko pravo

Činjenični opis

Rješenjem Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine koje je konačno u upravnom postupku utvrđeno je da je nadležno ministarstvo donošenjem Pravilnika o prestanku važenja Pravilnika o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom od 21.01.2016. godine spriječilo, ograničilo i narušilo tržišnu konkurenciju na tržištu upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom na jednom dijelu teritorije Bosne i Hercegovine i to ograničavanjem i kontrolom tržišta, što predstavlja zabranjeni sporazum u smislu člana 4 stav 1 tačka b) Zakona o konkurenciji. Nadležno ministarstvo je podnijelo tužbu za pokretanje upravnog spora protiv rješenja Konkurencijskog vijeća BiH. Tužitelj je naveo da je primjena Pravilnika u praksi proizvodila velike probleme, te da je isti izmijenjen po propisanoj proceduri. Tužitelj je nadalje istakao da su Pravilnikom koji je bio na snazi data određena ovlaštenja operaterima koja su u suprotnosti sa Zakonom o upravi, te da je mjera ukidanja Pravilnika privremenog karaktera, dok se ne izvrši izmjena relevantnih Zakona koji regulišu pitanje upravljanja otpadom. U tužbi je navedeno i da je u konkretnom slučaju nepravilno primijenjen Zakon o konkurenciji primjenjujući na Pravilnik kao podzakonski akt odredbe o zabranjenom sporazumu privrednog subjekta, istovremeno tretirajući upravni organ kao privredni subjekt.

Na kraju, tužilac je predložio da se osporeno rješenje poništi i predmet vrati na ponovni postupak.

Odluka

Vijeće za upravne sporove donijelo je presudu kojom se tužba uvažava, osporeno rješenje poništava i predmet vraća tuženom Konkurencijskom vijeću BiH na ponovno rješavanje.

Glavno pitanje koje se pojavilo u ovom slučaju jeste da li Pravilnik, kao akt javne vlasti, spada u opseg člana 4 Zakona o konkurenciji (Službeni glasnik BiH br. 48/05, 76/07 i 80/09). Vijeće je zauzelo stav da akt ministarstva ne može po svojoj prirodi imati elemente ugovora iz pomenutog člana. S druge strane, vijeće je istaklo da to ne uključuje situaciju kada se javno preduzeće pojavljuje na tržištu ekonomije ili kada prenosom dijela svojih ovlaštenja na neke druge subjekte daju mogućnost da ti subjekti svojim odlukama regulišu odnose na tržištu, a što ovdje nije slučaj. Prema stanovištu sudskog vijeća, takve bi odluke imale drugi karakter jer bi imale mogućnost tržišne utakmice.

Prilikom donošenja odluke, Vijeće za upravne sporove Suda BiH je pored relevantnih odredbi Zakona o konkurenciji BiH, članova 101 i 102 (ranije članovi 85 i 86) Ugovora o osnivanju Evropske zajednice konsultovalo i praksu Evropskog suda pravde u predmetima: C-343/95 slučaj *Diego Cali oc Figli* (1997.), C-309/99 predmet *Wouters*, 41/93 *Italija protiv Komisije* (1985.) ECR 873 (tačka 18), C-202/88 *Francuska protiv Komisije* (1991.) ECR I-1223 (tačka 55), predmet C-18/88 *GB inno-BM* (tačka 20), te *Komisija i Francuska protiv Ladbroke Racing* (tačka 33).